

Mijn Verhaal

Henk Vijge

Als ik in mijn ouderdom terugkijk op mijn leven, wat heb ik dan zoal meegemaakt en beleefd? Dit is mijn verhaal.

Toen ik zes jaar was, schreef mijn vader vlugschriften om de mensen te waarschuwen voor datgene wat in Duitsland aan de gang was, met de waarschuwing: pas op, dat kan ook hier naartoe komen! Maar bijna niemand wilde hem geloven, of men wist niet wat er gaande was.

Mijn vader lag in dienst, eerst in Soesterberg, later in Haarlem. Toen op 10 mei 1940 de Duitsers Nederland binnenvielen, zag mijn vader vliegtuigen overkomen en parachutisten neerdalen. Hij was hoornblazer, pakte zijn trompet en blies alarm. Daartoe had hij geen opdracht gekregen, hij werd op rapport gezet en gestraft. Na het bombardement op Rotterdam, de overgave van Nederland en het leegroven van ons land door de Duitse bezetter, gingen enkelen die dit onrecht niet konden verdragen, waaronder mijn vader, in het verzet. Dat verzet begon met het in brand steken van dorsmachines (het gedorste koren werd immers afgevoerd naar Duitsland). De houten treinwagons die alle roofwaar vervoerden, werden door het verzet met natte met fosfor ingesmeerde pijlen beschoten, en zo ongeveer bij de grens vlogen die wagons dan in brand omdat de fosfor was opgedroogd.

Al gauw kreeg mijn vader een groepje gelijkgestemde mannen om hem heen. Strenge Calvinisten, gehoorzaam aan HET GROTE GEBOOD. Voor de oorlog waren zij al lid van de Gelderse Landstorm, waar zij de eed hadden afgelegd voor bescherming van land en Koningin. Hun verzetsactiviteiten waren o.m. het helpen van onderduikers met voedselbonnen en geld. In 1942 infiltreerde een verrader in deze verzetsgroep en na enkele maanden werden de groepsleden op 7 maart 1942 gearresteerd en naar Duitse kampen

gestuurd. Na de oorlog kwamen zij gelukkig weer terug, behalve mijn vader Pieter Vijge en nog twee mannen, te weten Rijk Hooier en de schoolmeester uit Hoevelaken, meester Tromp. Op 20 september 1942 werden zij in fort De Bilt gefusilleerd en afgevoerd naar het crematorium in Velsen.

Vraag niet hoe wij de oorlog doorgekomen zijn. Mijn broer en ik waren zo woedend en boos; hoorden we een colonne Duitse auto's aankomen, dan beschoten we die vanuit de bosjes met de katanapult.

We werden onderhouden door het verzet en de diaconie, dat was geen vetpot.

Als elfjarige maakte ik de Puttense razzia mee. Gedurende de chaotische dagen rond de bevrijding acht maanden later, werd het huis waar wij woonden door de geallieerden beschoten omdat een doorgedraaide Duitser met een geweer op hun tanks ging schieten. Toen ik twaalf jaar was verhuisden wij van buurtschap Veenhuizerveld naar het dorp. Weer een jaar later kwam ons moeder te overlijden als gevolg van alle narigheid in de oorlog. Ik kwam in Amsterdam terecht, maar dat is een ander verhaal...

+++